

Strona główna>Wszczęcie postępowania sądowego>Europejski atlas sądowy w sprawach cywilnych>

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona)

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona)

Hiszpania

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a) i b), właściwi są sędziowie (*jueces*) i sędziowie wyższych trybunałów (*magistrados*). Dodatkowo w sprawach, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), właściwi są notariusze (*notarios*), pod warunkiem że w postępowaniu nie uczestniczą dzieci. Właściwi są również urzędnicy sądowi (*Letrados de la Administración de Justicia*), którzy mogą zatwierdzić rozwód na zgodny wniosek małżonków.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Izby adwokackie (*Colegios de Abogados*) są organami właściwymi na takich samych warunkach, jak warunki określone w dyrektywie Rady 2003/8/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w celu usprawnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych poprzez ustanowienie minimalnych wspólnych zasad odnoszących się do pomocy prawnej w sporach o tym charakterze.

Organem administracyjnym, który uznaje uprawnienie do pomocy prawnej lub prawo do korzystania z tej pomocy, jest komisja ds. pomocy prawnej (*Comisión de Asistencia Jurídica Gratuita*) danej prowincji.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Urzędnicy sądowi są właściwymi organami w odniesieniu do zaświadczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. a) i b).

W przypadku zaświadczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. c), właściwymi organami są urzędnicy sądowi, sądy i organy właściwe do wydania zaświadczenia dotyczącego dokumentu urzędowego (*documento público*) lub porozumienia, o którym to zaświadczeniu mowa w art. 66.

Jeżeli chodzi o zaświadczenie, o którym mowa w art. 66 ust. 1 lit. a), właściwymi organami są urzędnicy sądowi i notariusze, natomiast do celów art. 66 ust. 1 lit. b) właściwymi organami są urzędnicy sądowi.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Wyłącznie organ, który wydał pierwotne zaświadczenie, jest właściwy do jego „sprostowania” w przypadku istotnego błędu (lub wydania zaświadczenia „dotyczącego braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie”).

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Organ właściwy do uznania lub odmowy uznania orzeczenia oraz odmowy wykonania (art. 30 ust. 3, art. 40 ust. 2 i art. 58 ust. 1): właściwy miejscowo sąd pierwszej instancji (*juzgado de primera instancia*).

Organ właściwy do rozpoznawania odwołań lub środków zaskarżenia oraz dalszych odwołań lub dalszych środków zaskarżenia (art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 1 oraz art. 62): sąd prowincji (*Audiencia Provincial*) właściwy miejscowo do rozpoznawania środków zaskarżenia od odmowy wykonania, natomiast w sprawach, o których mowa w art. 62 – Sąd Najwyższy (Tribunal Supremo), do którego wnosi się skargę kasacyjną.

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Właściwy miejscowo sąd pierwszej instancji lub właściwe miejscowo sądy pierwszej instancji oraz śledcze (*Juzgado de Primera Instancia e Instrucción*), sąd rodzinny (*Juzgado de Familia*) lub sąd ds. przemocy wobec kobiet (*Juzgado de Violencia Sobre La Mujer*), w stosownych przypadkach.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Środek zaskarżenia od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania można wnieść do organu, który wydał to orzeczenie. Środek zaskarżenia rozpoznaje właściwy miejscowo sąd prowincji.

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Ministerio de Justicia

Subdirección General de Cooperación Jurídica Internacional

Área de Sustracción Internacional de Menores

C/ San Bernardo N° 62

28071 MADRID

Hiszpania

Korespondencję należy przysyłać pocztą elektroniczną na adres:

sustraccionmenores@mjusticia.es.

Wszystkie informacje dotyczące procedury stosowanej w przypadku uprowadzenia dziecka za granicę dostępne są na następującej stronie internetowej hiszpańskiego Ministerstwa Sprawiedliwości: <https://www.mjusticia.gob.es>.

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Nie dotyczy.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Język angielski i język hiszpański.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Język hiszpański.

Ostatnia aktualizacja: 26/02/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.